ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou

žalobce: **H. S.,** nar. dne xxx
státní příslušnost Indická republika
t.č. Xxx
zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem
sídlem Hládkov 701/4, 169 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky,** Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha
Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2022, č. j. OAM-223/LE-LE05-D05-2022,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému právnímu zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému se přiznává odměna za zastupování ve výši 8 228 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do jednoho měsíce od nabytí právní moci rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje Veberová Petra

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž byla jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany shledána nepřípustnou podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu"), a řízení bylo podle § 25 písm. i) téhož zákona zastaveno, neboť příslušným státem k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále též „Dublinské nařízení"), je Kyperská republika.

2. V podané žalobě a jejím doplnění žalobce předně namítal, že žalovaný porušil čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, když nesprávně vyhodnotil dodržování podmínek zacházení se žadateli o azyl ze strany kyperských úřadů. Žalobce se neztotožňuje s tvrzením žalovaného, že by neměly existovat systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Kyperské republice. V této souvislosti žalobce odkázal na zprávu Azylové informační databáze (AIDA) z dubna 2021 a aktualizaci zprávy z února 2022 týkajících se podmínek žadatelů o poskytnutí mezinárodní ochrany na Kypru, dle kterých kvalita podmínek pro žadatele o mezinárodní ochranu je v zemi pod úrovní požadovaných standardů, kdy žadatelé o mezinárodní ochranu jsou napříč zemí drženi v policejních celách v nežádoucích a nedostatečných podmínkách. Dále zprávy situaci žadatelů o mezinárodní ochranu na Kypru vykreslují jako zcela neodpovídající důstojným podmínkám, kdy popisují, že podmínky přijímání jsou na velmi nízké úrovni, což vystavuje žadatele o azyl riziku bezdomovectví a ztráty bydlení, případně rizikům bídy, většina žadatelů o azyl je ubytována v jakési komunitě, a nikoliv v přijímacích centrech, kdy žadatelé o mezinárodní ochranu často žijí ve velmi nevyhovujících podmínkách a přijímací střediska jsou dle zpráv přeplněná a je třeba je modernizovat mimo jiné proto, že sanitární a hygienické podmínky neodpovídají potřebným standardům. Dle žalobce je tedy zřejmé, že podmínky na Kypru jsou takové, že neumožňují předání žalobce na Kypr. Kromě toho se dle žalobce napadené rozhodnutí výše uvedenými podmínkami ani blíže nezabývá, čímž je zatíženo rovněž vadou nepřezkoumatelnosti, která samotná by měla rovněž vést ke zrušení napadeného rozhodnutí.

3. Dále žalobce namítal, že žalovaný nedostatečně a nepřezkoumatelně vyhodnotil aplikovatelnost kritérií čl. 8-15 Dublinského nařízení. K této námitce žalobce uvedl, že se žalovaný kritériím uvedeným v kapitole III Dublinského nařízení pro určení příslušného členského státu fakticky nevěnoval, neboť na straně 2 napadeného rozhodnutí svůj závěr o neaplikování těchto kritérií zdůvodnil lakonickým konstatováním: „*Ve vztahu k určení příslušného členského státu podle kritérií uvedených v kapitole III Nařízení Evropského parlamentu a Rady vyloučil aplikovatelnost čl. 8 – 15. Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013.*" Uvedené vypořádání shledal žalobce jako nepřezkoumatelné a v souvislosti s tím odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003. Tento nedostatek odůvodnění je podle žalobce zvlášť závažný v případě čl. 10 a 13 Dublinského nařízení. Žalobce dále odkázal na specifika soudního přezkumu ve věci mezinárodní ochrany dle Dublinského nařízení, konkrétně ve vztahu k bodu 19 preambule Dublinského nařízení. Z uvedeného žalobce dovodil, že je třeba, aby české soudy ve správním soudnictví efektivně přezkoumávaly rozhodnutí žalovaného a přemístění žalobce do jiného členského státu schengenského systému, proto je zapotřebí, aby mohly jednoznačně přezkoumat konkrétní skutková a právní zjištění žalovaného; v jiném případě by musely samy vést řízení nalézací, což je v rozporu s principem českého správního soudnictví. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015 sp. zn. 1 Azs 248/2014. Závěrem žalobce uvedl, že žalovaný svůj názor o nemožnosti aplikace ustanovení čl. 8-15 Dublinského nařízení dostatečně neodůvodnil, čímž zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, pro kterou nemůže obstát.

Shodu s prvopisem potvrzuje Veberová Petra

4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě vyjádřil nesouhlas s žalobními námitkami. Žalovaný nejprve upozornil, že námitky jsou pouze v obecné rovině, neobsahují žádná konkrétní tvrzení vztahující se ke skutečnostem, které žalobce tvrdil v průběhu správního řízení, ani k jeho osobě. Dále shrnul tvrzení žalobce v průběhu správního řízení a uvedl, že námitky shledává účelově uvedené, zcela nad rámec uvedeného příběhu a jako snahu dodat závažnosti příběhu žalobce, který nejen, že žádné systémové nedostatky nenamítal, ani žalovaný takové v průběhu řízení nezjistil. Dále žalovaný konstatoval, že v případě žalobce nebylo naplněno žádné z kritérií, které by určilo příslušnost ČR či konkrétního členského státu k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a proto je podle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Dle žalovaného tak byly naplněny všechny podmínky k posouzení žádosti žalobce jako nepřípustné dle ustanovení § 10a písm. b) zákona o azylu a dle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu bylo řízení zastaveno. Co do podrobností, žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ze kterého vyplývá, jakými úvahami se žalovaný řídil při řešení případu a aplikaci právních předpisů, na základě kterých rozhodoval, a dále na správní spis. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

5. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

6. Dne 7. 9. 2022 podal žalobce v České republice žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 12. 9. 2022 žalobce poskytl údaje k žádosti o mezinárodní ochranu, kdy mimo jiné uvedl, že se narodil xxx, je svobodný a bezdětný, má jen matku v Indii. Dále uvedl, že měl kyperské pracovní vízum, které je však již dlouho neplatné a po jehož skončení byl na Kypru ještě asi 2-3 měsíce nelegálně a požádal o azyl, žádost o azyl mu byla zamítnuta, stejně jako následné odvolání. Při pohovoru k žádosti provedeném téhož dne žalobce dále uvedl, že měl na Kypru soukromé ubytování, které si vždy zařizoval sám a ve kterém zůstal i po podání žádosti o azyl, na Kypru neměl žádné problémy mimo občasných hádek se spolubydlícími. Z Kypru odjel, protože neměl práci a chtěl pracovat a vydělat peníze, z důvodu výkonu práce v ČR zde požádal o mezinárodní ochranu. Žalobce nemá zemích EU rodinné příslušníky. Žalobce porozuměl tomu, že na základě Dublinského nařízení bude pravděpodobně odpovědný za posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu Kypr, na Kypr se však nechtěl z důvodu, že tam není práce, vrátit, jinak mu ale nic návratu na Kypr nebrání.

7. Na základě shora uvedených informací požádal správní orgán dne 12. 9. 2022 Kyperskou republiku o převzetí žalobce. Dne 26. 9. 2022 obdržel správní orgán informaci, že Kyperská republika vyhověla žádosti o převzetí žalobce. Dne 30. 9. 2022 bylo vydáno touto žalobou napadené rozhodnutí, kterým bylo řízení o žádosti žalobce podané v České republice zastaveno, neboť státem příslušným k posouzení jeho žádosti je Kyperská republika. V napadeném rozhodnutí žalovaný ve vztahu k určení příslušného členského státu podle kritérií uvedených v kapitole III Dublinského nařízení vyloučil aplikovatelnost čl. 8 – 15 tohoto nařízení a rovněž se zabýval tím, zda v případě Kyperské republiky existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského nebo ponižujícího zacházení.

8. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

9. Podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.

10. Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.

11. Podle čl. 3 Dublinského nařízení platí:

> 1. Členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.
>
> 2. Pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.
>
> Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.
>
> Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.

12. Podle čl. 7 Dublinského nařízení platí, že

> 1. Kritéria pro určení příslušného členského státu se uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena v této kapitole.
>
> 2. Členský stát, který je příslušný podle kritérii stanovených v této kapitole, se určuje na základě stavu v době, kdy žadatel podal první žádost o mezinárodní ochranu v některém členském státě.
>
> 3. S ohledem na uplatňování kritérií uvedených v článcích 8 a 10 a 16 zohlední členské státy jakékoli dostupné důkazy o přítomnosti rodinných příslušníků, příbuzných nebo jiných členů rodiny žadatele na území některého členského státu pod podmínkou, že takový důkaz je předložen předtím, než jiný členský stát přijme žádost o převzetí dotčené osoby podle článku 22 nebo o jejím přijetí zpět podle článku 25, a že o dřívějších žádostech žadatele o mezinárodní ochranu ještě nebylo vydáno první rozhodnutí ve věci samé.

13. Podle čl. 8 Dublinského nařízení platí, že

> 1. Pokud je žadatelem nezletilá osoba bez doprovodu, je příslušným členským státem ten členský stát, ve kterém se oprávněně nachází její rodinný příslušník nebo její sourozenec, pokud je to v nejlepším zájmu nezletilé osoby. Je-li žadatelem vdaná či ženatá nezletilá osoba, jejíž manžel či manželka se nenacházejí oprávněně na území členských států, je příslušným členským státem ten členský stát, v němž se oprávněně nachází otec, matka nebo jiný dospělý, jenž je za tuto nezletilou osobu zodpovědný podle práva nebo praxe dotyčného členského státu, nebo sourozenec.
>
> 2. Pokud je žadatelem nezletilá osoba bez doprovodu, která má příbuzného, jenž se oprávněně nachází v jiném členském státě, a pokud se na základě posouzení jednotlivého případu dojde k závěru, že tento příbuzný se o ni může postarat, tento členský stát sloučí nezletilou osobu s jejím příbuzným a je příslušným členským státem za předpokladu, že je to v nejlepším zájmu nezletilé osoby.

Shodu s prvopisem potvrzuje Veberová Petra

3. Pokud se rodinní příslušníci žadatele nebo jeho sourozenci nebo příbuzní uvedení v odstavcích 1 a 2 zdržují ve více než jednom členském státě, rozhodne se o příslušném členském státě s ohledem na nejlepší zájem nezletilé osoby bez doprovodu.

4. V případě, že není přítomen žádný rodinný příslušník, sourozenec nebo příbuzný uvedený v odstavcích 1 a 2, je příslušným členským státem ten členský stát, ve kterém nezletilá osoba bez doprovodu podala svou žádost o mezinárodní ochranu za předpokladu, že je to v nejlepším zájmu nezletilé osoby.

5. Komisi je svěřena pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci v souladu s článkem 45, pokud jde o zjišťování totožnosti rodinných příslušníků, sourozenců nebo příbuzných nezletilé osoby bez doprovodu; kritéria, na jejichž základě se stanoví, zda existují prokázané rodinné vazby; kritéria, na jejichž základě se posoudí schopnost příbuzného postarat se o nezletilou osobu bez doprovodu, včetně případů, kdy se rodinní příslušníci, sourozenci či příbuzní nezletilé osoby bez doprovodu zdržují ve více než jednom členském státě. Při přijímání aktů v přenesené pravomoci Komise nepřekročí meze dané nejlepším zájmem dítěte, jak je stanoveno v čl. 6 odst. 3.

6. Komise stanoví prostřednictvím prováděcích aktů jednotné podmínky pro konzultace a výměnu informací mezi členskými státy. Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 44 odst. 2.

14. Podle čl. 9 Dublinského nařízení platí, že

Pokud má žadatel rodinného příslušníka, který může pobývat jako osoba požívající mezinárodní ochrany v některém členském státě, bez ohledu na to, zda tato rodina vznikla již dříve v zemi původu, je tento členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu za předpokladu, že dotčené osoby vyjádřily své přání písemně.

15. Podle čl. 10 Dublinského nařízení platí, že

Pokud má žadatel v členském státě rodinného příslušníka, o jehož žádosti o mezinárodní ochranu dosud nebylo v tomto členském státě přijato první rozhodnutí ve věci samé, je tento členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu za předpokladu, že dotčené osoby vyjádřily své přání písemně.

16. Podle čl. 11 Dublinského nařízení platí, že

Pokud několik rodinných příslušníků nebo svobodných nezletilých sourozenců požádá o mezinárodní ochranu ve stejném členském státě současně nebo tak brzy po sobě, že řízení o určení příslušného členského státu může probíhat společně, a pokud by uplatnění kritérií stanovených tímto nařízením vedlo k jejich oddělení, je příslušný členský stát určen na základě těchto ustanovení:

a) příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu všech rodinných příslušníků nebo svobodných nezletilých sourozenců je členský stát, který je podle kritérií příslušný k převzetí největšího počtu těchto osob;

b) jinak je příslušný ten členský stát, který je podle kritérií příslušný k posouzení žádosti nejstaršího z nich.

17. Podle čl. 12 Dublinského nařízení platí, že

1. Pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal.

2. Pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského

parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.

3. Pokud je žadatel držitelem více platných povolení k pobytu nebo víz vydaných různými členskými státy, přejímají členské státy příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu v tomto pořadí:

a) členský stát, který vydal povolení k pobytu přiznávající právo na nejdelší pobyt, nebo pokud jsou doby platnosti stejné, členský stát, který vydal povolení k pobytu, jehož doba platnosti skončí jako poslední;

b) členský stát, který udělil vízum, jehož doba platnosti skončí jako poslední, pokud se jedná o stejný druh víz;

c) pokud se jedná o různé druhy víz, členský stát, který udělil vízum s nejdelší dobou platnosti, nebo pokud jsou doby platnosti stejné, členský stát, který udělil vízum, jehož doba platnosti skončí jako poslední.

4. Pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států.

Pokud je žadatel držitelem jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před více než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před více než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, a pokud žadatel neopustil území členských států, je příslušný členský stát, ve kterém byla podána žádost o mezinárodní ochranu.

18. Podle čl. 13 Dublinského nařízení platí, že

1. Pokud je na základě přímých nebo nepřímých důkazů popsaných ve dvou seznamech, které jsou uvedeny v čl. 22 odst. 3 tohoto nařízení, včetně údajů ve smyslu nařízení (EU) č. 603/2013, zjištěno, že žadatel překročil nedovoleným způsobem pozemní, námořní nebo vzdušnou cestou hranice některého členského státu ze třetí země, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný tento členský stát. Takto příslušný členský stát přestává být příslušným 12 měsíců ode dne, kdy k nedovolenému překročení hranice došlo.

2. Pokud členský stát nemůže být příslušný nebo již dále nemůže být příslušný podle odstavce 1 tohoto článku a pokud je na základě přímých nebo nepřímých důkazů popsaných ve dvou seznamech, které jsou uvedeny v čl. 22 odst. 3, zjištěno, že žadatel, který vstoupil na území některého členského státu nedovoleným způsobem nebo u něhož není možné zjistit okolnosti jeho vstupu, žil v členském státě před podáním žádosti o mezinárodní ochranu nepřetržitě nejméně pět měsíců, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný tento členský stát.

Jestliže žadatel žil po dobu nejméně pěti měsíců ve více členských státech, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, ve kterém žil naposledy.

19. Podle čl. 14 Dublinského nařízení platí, že

1. Jestliže státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti vstoupí na území členského státu, ve kterém je osvobozen od vízové povinnosti, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný tento členský stát.

2. Zásada stanovená v odstavci 1 se nepoužije, jestliže státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti podá svou žádost o mezinárodní ochranu v jiném členském státě, ve

Shodu s prvopisem potvrzuje Veberová Petra

kterém je rovněž osvobozen od vízové povinnosti. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný posledně jmenovaný členský stát.

20. Podle čl. 15 Dublinského nařízení platí, že

> Pokud státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti učiní žádost o mezinárodní ochranu v mezinárodním tranzitním prostoru letiště členského státu, je k posouzení žádosti příslušný tento členský stát.

21. Soud se nejprve zabýval námitkou, že žalovaný nedostatečně a nepřezkoumatelně vyhodnotil aplikovatelnost kritérií čl. 8-15 Dublinského nařízení.

22. Soud v souvislosti s touto námitkou uvádí, že totožnou námitkou se již zabýval ve své rozhodovací praxi Nejvyšší správní soud, a to v rozsudku ze dne 8. 8. 2019, č. j. 9 Azs 102/2019 - 740. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku nejprve uvedl, že *„Již dříve NSS judikoval (srov. např. nedávné rozsudky NSS ze dne 7. 3. 2019, č. j. 1 Azs 413/2018 - 32, ze dne 5. 4. 2018, č. j. 1 Azs 161/2017 - 17 či ze dne 31. 1. 2017, č. j. 3 Azs 66/2016 - 21), že „za účelem určení příslušnosti členského státu k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, je nutno vždy nejprve přistoupit k hodnocení kritérií (zvýrazněno NSS, pozn.) stanovených v kapitole III, tj. v čl. 7 až 15 nařízení č. 604/2013, a to postupně v pořadí, v jakém jsou uvedena.“. Není tedy pochyb, že kritéria je třeba při stanovení příslušného členského státu hodnotit. Otázkou je, jak rozsáhle, a zda-li vůbec, je žalovaný povinen kritéria v rozhodnutí vypořádat.“* Ohledně rozsahu vypořádání aplikovatelnosti či neaplikovatelnosti čl. 8 – 15 Dublinského nařízení v rozhodnutí správního orgánu poté Nejvyšší správní soud uvedl, že *„Zhodnocení (ne)aplikovatelnosti čl. 8 – 15 nelze chápat tak, že by správní orgány musely každý jednotlivý článek výslovně zdůvodňovat zvlášť. Žalovaný shrnul všechny podstatné údaje pro posouzení jejich (ne)aplikovatelnosti v napadeném rozhodnutí, přičemž následně souhrnně uvedl, že jejich aplikovatelnost vyloučil. Správní orgán má povinnost zdůvodnit (ne)aplikaci článků 8 – 15 nařízení Dublin III pouze tehdy, dospěje-li sám k závěru, že je nutné některý z článků na daný případ aplikovat, případně jsou-li o jejich užití důvodné pochybnosti. Nevyvstaly-li v průběhu řízení ani důvodné pochybnosti, není nutné, aby své úvahy na dané téma v odůvodnění rozhodnutí výslovně uváděl (obdobně ve vztahu k systémovým nedostatkům rozsudek rozšířeného senátu ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017 - 29, č. 3773/2018 Sb. NSS, či ve vztahu k nicotnosti rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 12/2003 - 48, č. 319/2004 Sb. NSS). Žalovaný nebyl v napadeném rozhodnutí povinen výslovně zdůvodňovat, proč neaplikuje každý článek kapitoly III nařízení Dublin III. Neměl-li žalovaný tuto povinnost, nemůže být ani žalobou napadené rozhodnutí zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Pokud by však stěžovatel v průběhu řízení zmínil jakékoli relevantní informace pro aplikaci čl. 8 – 15 nařízení Dublin III a žalovaný by neodůvodnil, proč se rozhodl daný článek neaplikovat, bylo by jeho rozhodnutí zatíženo nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.“*

23. V návaznosti na závěry uvedené ve shora citovaném rozsudku Nejvyššího správní soudu se soud zabýval tím, zda lze v posuzované věci dospět k závěru, že bylo nutné některé z kritérií uvedených v kapitole III Dublinského nařízení na daný případ aplikovat, případně byly-li o jejich užití důvodné pochybnosti. V této souvislosti soud nejprve odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2016, č. j. 8 Azs 123/2016 – 30, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, že *„Pro žadatele o udělení mezinárodní ochrany má dublinský systém znamenat právě to, že žadatel má právo na meritorní posouzení své žádosti o udělení mezinárodní ochrany pouze v jednom členském státě Evropské unie (tzv. „one-chance-only princip“). Cíli dublinského systému jsou nejen racionalizace posuzování žádostí o udělení mezinárodní ochrany a zabránění zahlcení systému povinností státních orgánů zabývat se několikanásobnými žádostmi podanými stejným žadatelem, ale také zvýšení právní jistoty, pokud jde o určování státu odpovědného za posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Tím dublinský systém směřuje k omezení až vyloučení jevu zvaného „forum shopping“, resp. „asylum shopping“ (srov. např. rozsudek velkého senátu Soudního dvora ze dne 21. 12. 2011, ve spojených věcech N. S. a další, C-411/10, a M. E. a další, C-493/10, odst. 79). Asylum shopping spočívá v tom, že cizinec vede řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany současně nebo postupně v několika státech za tím účelem, aby alespoň v některém státě byl úspěšný. Současně má dublinský systém předejít situaci označované jako „refugee in orbit“, kdy se naopak žádný stát nepokládá za příslušný k meritornímu posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany, neboť aplikuje princip třetí bezpečné země na členské státy Evropské unie, ve kterých žadatel pobýval před příchodem*

do státu, který nyní žádost hodnotí. … I z toho důvodu výše citovaný čl. 7 odst. 2 nařízení Dublin III stanoví, že se členský stát určuje jako příslušný (i k posouzení nové žádosti) na základě stavu v době, kdy žadatel podal první žádost o mezinárodní ochranu v některém členském státě. Předpokládá tedy možnost, že žadatel podá více žádostí v různých státech. To je ostatně podstatou zmiňovaného asylum shopping, kterému se dublinský systém brání, a to tak, že je-li to možné, určuje příslušným rozhodovat o všech žádostech téhož žadatele jediný členský stát." Z ustanovení čl. 7 odst. 2 Dublinského nařízení a rovněž ze shora citovaného rozsudku je zřejmé, že splnění kritérií pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu dle čl. 8-15 Dublinského nařízení se posuzuje na základě stavu v době, kdy žadatel podal první žádost o mezinárodní ochranu v některém členském státě, což v projednávané věci znamená na základě stavu v době, kdy žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu na Kypru.

24. Při objasnění závěru žalovaného o vyloučení aplikovatelnosti čl. 8 – 15 Dublinského nařízení soud odkazuje na informace sdělené žalobcem při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu a pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce uvedl, že v zemích EU nemá rodinné příslušníky, čímž sebe sama žalobce vyloučil z aplikace ustanovení čl. 9 – 11 Dublinského nařízení, stejně tak jako v případě uváděného data narození xxx (26 let), jež vyloučilo aplikaci ustanovení čl. 8 Dublinského nařízení. Neaplikovatelný byl také čl. 12, neboť nebylo zjištěno a žalobce ani netvrdil, že by v době podání žádosti byl držitelem platného povolení k pobytu nebo víza uděleného některým z členských států. V úvahu nepřipadá ani aplikace čl. 13 Dublinského nařízení, jelikož nebylo zjištěno, že by žalobce překročil nedovoleným způsobem pozemní, námořní nebo vzdušnou cestou hranice některého členského státu ze třetí země, naopak žalobce překročil hranice členských států (Kypru) v roce 2018 legální cestou na základě kyperského pracovního víza. Vzhledem k státu původu žalobce byl vyloučen i čl. 14 Dublinského nařízení, jelikož Indie patří podle přílohy I nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1806, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni**,** na seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou povinni mít při překračování vnějších hranic členských států vízum. Vzhledem k tomu, že splnění kritérií pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu se v projednávané věci posuzuje na základě stavu v době podání žádosti na Kypru, tak se neaplikuje ani čl. 15 Dublinského nařízení, neboť žádost o mezinárodní ochranu nebyla v této době podána v mezinárodním tranzitním prostoru letiště. S ohledem na uvedené se soud ztotožnil se závěrem žalovaného o vyloučení aplikovatelnosti čl. 8 – 15 Dublinského nařízení a uzavřel, že žalovaný nebyl v napadeném rozhodnutí povinen výslovně zdůvodňovat, proč neaplikuje každý článek kapitoly III Dublinského nařízení, napadené rozhodnutí proto nemůže být zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

25. Nad shora uvedené soud uvádí, že dle jeho názoru mohl žalovaný věnovat v napadeném rozhodnutí odůvodnění o vyloučení aplikovatelnosti čl. 8 – 15 Dublinského nařízení větší individuální pozornost, přestože pouhé konstatování, že vyloučil použitelnost kritérií dle čl. 8-15 Dublinského nařízení je dle judikatury Nejvyšší správního soudu za okolností posuzované věci dostačující a nezpůsobuje nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

26. Žalobce v podané žalobě dále namítal, že žalovaný nesprávně vyhodnotil dodržování podmínek zacházení se žadateli o azyl ze strany kyperských úřadů, resp. namítal, že na Kypru dochází k systematickým nedostatkům v azylovém řízení.

27. V souvislosti s posouzením této námitky soud nejprve odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2020, č. j. 1 Azs 192/2020-27, ve kterém se Nejvyšší správní soud zabýval možností přemístění žadatele o mezinárodní ochranu do Kyperské republiky v souvislosti se zjišťováním systémových nedostatků azylového řízení v Kyperské republice. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku uvedl: *„Podle čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III, „[n]ení-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny*

základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát", přičemž třetí pododstavec dále stanoví, že „[p]okud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem". Z uvedeného ustanovení vyplývá, že v rámci dublinského systému nelze přemisťovat žadatele o mezinárodní ochranu do zemí, v nichž azylové řízení nebo podmínky přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu vykazují natolik závažné, tedy systémové nedostatky z hlediska závazných standardů Společného evropského azylového systému, že by zde v případě přemístění žadatele do dané země dublinského systému vzniklo riziko nelidského či ponižujícího zacházení s tímto žadatelem, rozporné s požadavky zejména čl. 4 Listiny základních práv EU, resp. čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jak byly konkretizovány v judikatuře obou evropských soudů, tedy Soudního dvora Evropské unie a Evropského soudu pro lidská práva (přímo k možnosti vzniku takové újmy v rámci uplatňování dublinského systému srov. zejména rozsudky velkého senátu Soudního dvora ze dne 21. 12. 2011 ve věci C-411/10 a C-493/10, N. S. a M . E ., ze dne 14. 11. 2013 ve věci C-4/11, Puid, a ze dne 10. 12. 2013 ve věci C-394/12, Abdullahi, a dále rozsudky velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 1. 2011 ve věci M. S. S. proti Belgii a Řecku, stížnost č. 30696/09 a ze dne 4. 11. 2014 ve věci Tarakhel proti Švýcarsku, stížnost č. 29217/12), a to ať již přímo v zemi, do níž má být žadatel přemístěn, anebo – z důvodu absence řádného posouzení jeho žádosti - v zemích třetích, včetně případně i země jeho původu. Úvaha správního orgánu týkající se možnosti přemístění žadatele ve smyslu čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III musí být obsažena v každém rozhodnutí o přemístění žadatele, bez ohledu na to, do jaké země má být žadatel přemístěn (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014-27). V rozsudku ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44, soud konstatoval, že závěry správního orgánu o tom, zda přemístění žadatele o mezinárodní ochranu do státu určeného jako stát příslušný pro posouzení jeho žádosti nebrání systémové nedostatky, musí mít oporu ve zprávách o fungování azylového systému v tomto státě, případně v dalších podkladech, které budou obsaženy ve správním spise. V projednávané věci bylo na žalovaném posoudit, zda v případě Kyperské republiky existují závažné důvody domnívat se, že zde dochází k systémovým nedostatkům týkajícím se azylového řízení nebo podmínek přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu, které by vedly k riziku nelidského nebo ponižujícího zacházení se stěžovatelem v případě jeho přemístění na Kypr. Žalovaný však ve svém rozhodnutí neuvedl žádné konkrétní zprávy o fungování azylového systému na Kypru a správní spis tak neobsahoval podklady, z nichž vycházel. Své stanovisko k dané otázce odůvodnil pouze na základě obecného konstatování neexistence systémových nedostatků. Stěžovatel ve správním řízení námitku systémových nedostatků nevznesl. V rozsudku ze dne 16. 9. 2019, č. j. 5 Azs 252/2019-44, Nejvyšší správní soud uvedl, že v otázce azylového řízení mezi členskými státy platí domněnka vzájemné důvěry. Žadatel tak musí uvést hodnověrná tvrzení o systémových nedostatcích, jež by důkladně podepřel relevantními důkazy. Jak bylo již výše konstatováno, stěžovatel v žalobě namítl řadu argumentů podporujících závěr o nepřípustnosti jeho předání na Kypr, jakožto státu příslušného k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany dle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Poukázal přitom výslovně na přetížení azylového systému na Kypru, kdy řízení trvá roky, neexistenci účinného právního prostředku ochrany před deportací během soudního řízení, nedostatečný přístup k právní pomoci a přeplněná pobytová střediska s nevyhovujícími podmínkami." a dále *„Dle rozsudku velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 19. 3. 2019, Jawo, C-163/17, bod [90], „má-li soud, který rozhoduje o opravném prostředku, jenž byl podán proti rozhodnutí o přemístění, k dispozici důkazy, které předložila dotčená osoba za účelem prokázání existence takového rizika, je tento soud povinen na základě objektivních, spolehlivých, přesných a řádně aktualizovaných údajů a s ohledem na standard ochrany základních práv zaručený unijním právem, posoudit existenci buď systémových či celoplošných nedostatků, anebo nedostatků týkajících se některých skupin osob (v obdobném smyslu viz rozsudek ze dne 5. dubna 2016, Aranyosi a Căldăraru, C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, bod 89)." V projednávané věci je potřeba (soudního) posouzení možné existence systémových nedostatků o to naléhavější s ohledem na to, že Kyperská republika je pro svou geografickou polohu jedním ze států „první linie" (frontline states). Jedná se o ostrovní stát, který je zemí Evropské unie nejblíže sousedící se zeměmi Blízkého východu. Kyperská republika je tak dlouhodobě vystavena přímému kontaktu „migračních vln". Od roku 2016 zde exponenciálně roste počet žadatelů o azyl. Zvýšení počtu žádostí o azyl a s tím zpravidla související prodloužení délky jejich vyřizování ostatně zmiňuje i sám městský soud. Přesto, že ve většině členských zemí Evropské unie nelze*

říct, že by zřejmě nebo pravděpodobně trpěly systémovými nedostatky, jsou země, u kterých to nelze jednoduše a „jednou pro vždy" vyloučit (a to zejména země „první linie" jako Řecko, Itálie, Malta či Kypr). Tyto země jsou přímo vystaveny migračním vlnám a v azylových otázkách se obracejí s žádostí o pomoc na mezinárodní instituce. Jsou-li v řízení dle nařízení Dublin III vzneseny vážné a odůvodněné pochybnosti o porušení čl. 4 Listiny základních práv EU, musí dojít k jejich náležitému posouzení s důrazem na aktuálnost informací o zemi, do které má být žadatel přemístěn. Úvaha správního orgánu, případně i soudu, musí být důkladná a aktuální. Posouzení (ne)existence namítaných nedostatků jako systémových správním orgánem a soudem je v posuzovaném případě velice obecné a není založeno na zprávách o fungování azylového systému na Kypru. Zakládá se toliko na zjištění, že evropská legislativa, exekutiva ani judikatura systémové nedostatky azylového systému na Kypru neshledala. Ačkoliv se jedná o vadu řízení, v projednávané věci nemá vliv na zákonnost rozhodnutí soudu a správního orgánu. K tomu, aby se na systémové nedostatky vztahovala působnost článku 4 Listiny základních práv EU, musí tyto dosahovat obzvláště vysoké míry závažnosti, která závisí na všech skutečnostech případu (srov. bod [91] rozsudku velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ve věci Jawo a v něm citovanou judikaturu). … Ve zprávě UNHCR ani v odkazovaných článcích však vytýkané nedostatky nedosahují výše uvedené intenzity. V kasační stížnosti stěžovatel toliko obecně uvedl, že problémy kyperského azylového systému jsou často tematizovány zprávami relevantních a respektovaných organizací, přičemž kyperský azylový systém trpí řadou nedostatků. Takto obecně formulované tvrzení nenasvědčuje konkrétním nedostatkům v azylovém systému, které by dosahovaly intenzity jednání, jež by bylo možné označit za nelidské či ponižující zacházení dle čl. 4 Listiny základních práv EU. Konkrétně stěžovatel zmínil porušení principu non-refoulement. Porušení tohoto principu shledal Evropský soud pro lidská práva v rozsudku z roku 2013, přičemž předložená zpráva ani novinové články o takovém nedostatku již nehovoří. Nejvyšší správní soud ve shodě s městským soudem v projednávané věci neshledal „závažné a prokazatelné důvody pro domněnku, že žadatel bude vystaven skutečnému riziku nelidského nebo ponižujícího zacházení" (viz rozsudek bod [106] rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 21. 12. 2011, N. S. a další, C-411/10 a C-493/10), a to ani s ohledem na stěžovatelem předložené důkazy."

28. Ze shora citovaného rozsudku v prvé řadě vyplývá, že úvaha správního orgánu týkající se možnosti přemístění žadatele o mezinárodní ochranu ve smyslu čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce Dublinského nařízení musí být obsažena v každém rozhodnutí o přemístění žadatele a zároveň musí mít tato úvaha oporu ve zprávách o fungování azylového systému v tomto státě, případně v dalších podkladech, které budou obsaženy ve správním spise. Dále z citovaného rozsudku vyplývá, že pro závěr o nemožnosti přemístění žadatele o mezinárodní ochranu do příslušného členského státu nepostačuje, že azylové řízení nebo podmínky přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v příslušném členském státě vykazují jakékoli porušení základního práva členským státem, nýbrž je pro uvedený závěr nutné, aby systémové nedostatky dosahovaly obzvláště vysoké míry závažnosti, která s sebou nese riziko nelidského či ponižujícího zacházení.

29. Z napadeného rozhodnutí v nyní posuzovaném případě plyne, že žalovaný se zabýval azylovým řízením a podmínkami přijetí žadatelů v Kyperské republice na straně 2-3 napadeného rozhodnutí, kde podrobně a srozumitelně odůvodnil svůj závěr, že žalobci v Kyperské republice nehrozí nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. Vycházel přitom z Informace OAMP Kypr, azylový systém: řízení o mezinárodní ochraně, azylová legislativa, zranitelné osoby, dublinský systém, azylová střediska, přijímající podmínky, zajišťování a azylové a dublinské statistiky ze dne 16. 8. 2022 a konstatoval, že v souladu s Dublinským nařízením je Kyperská republika povinna objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany a z tohoto důvodu rovněž učinila akceptaci přemístění žalobce na území Kyperské republiky. Dále konstatoval, že na úrovni Evropské unie, ať již jejích jednotlivých výkonných orgánů či Evropského soudního dvora, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva, nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Kyperské republice. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné stanovisko,

požadující, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Kyperské republiky. Zdůraznil, že státní moc Kyperské republiky dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Kyperská republika ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právnickým osobám, které dohlížejí nad dodržováním těchto práv. Závěry správního orgánu tak mají oporu v aktuálních zprávách o fungování azylového systému v tomto státě a jsou založeny ve správním spise. Žalovaný v napadeném rozhodnutí rovněž uvedl, že se zabýval skutečnostmi, které žalobce uvedl při poskytnutí údajů a pohovoru k jeho žádosti o mezinárodní ochranu, kdy zdůraznil, že žalobce neuvedl, žádné negativní skutečnosti, které by mu bránily se vrátit do Kyperské republiky. Z Kyperské republiky odešel pouze z důvodu, že neměl práci.

30. Z Informace OAMP Kypr, azylový systém: řízení o mezinárodní ochraně, azylová legislativa, zranitelné osoby, dublinský systém, azylová střediska, přijímající podmínky, zajišťování a azylové a dublinské statistiky ze dne 16. 8. 2022 mimo jiné plyne, že součástí řízení o mezinárodní ochraně je pohovor, kdy ve většině případů se pohovor koná 18-24 měsíců po podání žádosti. Pohovor probíhá v mateřském jazyce nebo jazyce, o němž žadatel prohlásí, že je mu srozumitelný, tlumočníka zajišťuje azylová služba. Kvalita pohovorů je v praxi různá. S ohledem na omezenou dostupnost tlumočníků do řečtiny probíhá komunikace mezi pracovníky azylové služby a tlumočníky v angličtině, kterou však pracovníci azylové služby ne vždy dobře ovládají, a tak dochází k nedorozuměním a zkreslení výpovědí. O pohovoru je v praxi pořizován pouze písemný zápis, na jehož kvalitu si žadatelé často stěžují, ať už z hlediska obsahového nesouladu s podanou výpovědí, nebo ze zkreslení v důsledku způsobu vedení rozhovoru. Dle platné legislativy mohou žadatelé po celou dobu azylového řízení na vlastní náklady využít služeb právního zástupce. Bezplatná právní pomoc je v praxi velmi omezená a závisí na nedostatečně financovaných projektech. Proti negativnímu rozhodnutí o mezinárodní ochraně lze podat opravný prostředek, o kterém v prvním stupni rozhodne Správní soud pro mezinárodní ochranu a v druhém stupni Nejvyšší soud. Přijímací střediska jsou přeplněná a potřebují strukturální renovaci, aby dosáhla přijatelných hygienických standardů a poskytla ochranu před sexuálním a genderově podmíněným násilím jak dětem, tak svobodným ženám. Hlavní formou ubytování žadatelů o mezinárodní ochranu je ubytování v soukromí zajištěné samostatně, kdy pro nájemní ubytování na Kypru neexistují žádné normy ani podmínky a žadatelé o mezinárodní ochranu tak často žijí ve velmi nevyhovujících podmínkách. Na hmotnou a finanční pomoc v průběhu řízení o mezinárodní ochraně mají obecně nárok všichni žadatelé bez dostatečných prostředků, aby žadatelé o mezinárodní ochranu hmotnou a finanční podporu získali, musí útvarům sociální péče prokázat, že aktivně hledají zaměstnání. Poskytování podpory sociálními službami je ukončeno, když je žadatel shledán „svévolně nezaměstnaným“ s tím, že za svévolně nezaměstnanou může být osoba považována v případech, kdy odmítne pracovní nabídku bez ohledu na důvod. Dle platné legislativy nemohou být žadatelé o mezinárodní ochranu zajištění pouze za účelem posouzení jejich žádosti. V praxi může k faktické detenci docházet při vstupu do země, nicméně většina žadatelů o mezinárodní ochranu není systematicky zadržována a spíše se objevuje opačný trend, kdy je podána žádost o mezinárodní ochranu až po samotném zadržení. Většina žadatelů o mezinárodní ochranu je umístěna v zařízení v Menogii, navíc mohou být dočasně zadrženi na vybraných policejních stanicích po celé zemi. Dále z citované Informace OAMP plyne, že stěžejním zdrojem pro její vypracování byla Národní zpráva o zemi: Kypr z dubna 2022 vypracovaná Azylovou informační databází.

31. Žalobce v doplnění žaloby k námitce, že žalovaný nesprávně vyhodnotil dodržování podmínek zacházení se žadateli o azyl ze strany kyperských úřadů doložil zprávu Azylové informační databáze z dubna 2021 a aktualizaci zprávy z února 2022, dle kterých kvalita podmínek pro žadatele o mezinárodní ochranu je v kyperské republice pod úrovní požadovaných standardů, kdy žadatelé o mezinárodní ochranu jsou napříč zemí drženi v policejních celách v nežádoucích

a nedostatečných podmínkách, většina žadatelů o azyl je ubytována v jakési komunitě, a nikoliv v přijímacích centrech, kdy žadatelé o mezinárodní ochranu často žijí ve velmi nevyhovujících podmínkách a přijímací střediska jsou dle zpráv přeplněná a je třeba je modernizovat mimo jiné proto, že sanitární a hygienické podmínky neodpovídají potřebným standardům. Soud však tyto důkazy vyhodnotil jako nadbytečné, a proto nenařizoval ve věci jednání k jejich provedení. V této souvislosti soud uvádí, že po předběžném seznámení s žalobcem předloženými zprávami Azylové informační databáze zjistil, že tyto předložené zprávy neobsahují žádné nové skutečnosti, které by nebyly součástí rovněž Informace OAMP Kypr, azylový systém: řízení o mezinárodní ochraně, azylová legislativa, zranitelné osoby, dublinský systém, azylová střediska, přijímající podmínky, zajišťování a azylové a dublinské statistiky ze dne 16. 8. 2022, ze které vycházel žalovaný. Navíc soud též zjistil, že stěžejním zdrojem pro vypracování citované Informace OAMP byla Národní zpráva o zemi: Kypr z dubna 2022 vypracovaná rovněž Azylovou informační databází, z čehož je zřejmé, že žalovaný vycházel při svém posuzování dokonce z aktuálnější zprávy Azylové informační databáze, než které předložil žalobce. Není tedy žádný důvod se domnívat, že by předložené zprávy mohly zvrátit řádně podložený závěr žalovaného ohledně toho, že žalobci v Kyperské republice nehrozí nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu.

32. Ačkoliv je z Informace OAMP Kypr, azylový systém: řízení o mezinárodní ochraně, azylová legislativa, zranitelné osoby, dublinský systém, azylová střediska, přijímající podmínky, zajišťování a azylové a dublinské statistiky ze dne 16. 8. 2022, resp. Národní zprávy o zemi: Kypr z dubna 2022 vypracované Azylovou informační databází zřejmé, že azylové řízení nebo podmínky přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu vykazují v Kyperské republice určité nedostatky, tak dle názoru soudu tyto nedostatky nedosahují systémových nedostatků obzvláště vysoké míry závažnosti, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení, a automaticky neznemožňují přemístění žalobce do Kyperské republiky. V této souvislosti totiž nelze přehlédnout skutečnost, že žalobce v průběhu celého správního řízení netvrdil, že by azylové řízení nebo podmínky přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu vykazovaly v Kyperské republice systémové nedostatky, a to jak obecně, tak ani k jeho osobě, kdy existenci systémových nedostatků neuvedl ani poté, kdy mu žalovaný sdělil, že na základě Dublinského nařízení bude pravděpodobně odpovědný za posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu Kypr. Žalobce naopak ve správním řízení jednoznačně uvedl, že byl na Kypru ubytovaný v soukromém ubytování, které si vždy zařizoval sám, dále že na Kypru neměl žádné problémy a jediným důvodem jeho odjezdu z Kypru bylo, že tam neměl práci.

33. Soud se s ohledem na shora uvedené, dále podklady správního řízení a judikaturu Nejvyššího správního soudu ztotožňuje se závěry správního orgánu, že žalobci v Kyperské republice nehrozí nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. V této souvislosti rovněž konstatuje, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je dostatečné a založené na dostatečně zjištěném skutkovém stavu.

34. S ohledem na shora uvedené soud uzavírá, že v žalobě uplatněné námitky shledal jako nedůvodné, neboť napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, který má oporu ve spise. Žalovaný při svém rozhodování uvážil všechny v době rozhodování známé skutečnosti a podmínky pro to, zda je možné, aby byla žádost žalobce posuzována v ČR či nikoli, vycházel z dostatečně podrobných a přiměřeně aktuálních informací a dospěl ke správným závěrům, že příslušným státem pro posouzení předmětné žádosti je Kyperská republika a žalobci v Kyperské republice nehrozí nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je dostatečné a plně přezkoumatelné a soud nezjistil žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo nutné napadené rozhodnutí hodnotit jako nezákonné.

35. S ohledem na to, že soud ve věci rozhodl meritorně, nerozhodoval již samostatným rozhodnutím o žádosti žalobce o přiznání odkladného účinku žalobě.

Shodu s prvopisem potvrzuje Veberová Petra

36. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

37. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

38. Ustanovenému právnímu zástupci žalobce soud přiznal odměnu ve výši 8 228 Kč sestávající z odměny za 2 úkony [§ 11 písm. b), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., – tj. převzetí a příprava zastoupení, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem a písemné podání k soudu] právní služby v částce 3 100 Kč za jeden úkon, celkem 6 200 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), výše zmíněné vyhlášky] a z náhrady hotových výdajů v částce 300,- Kč za jeden úkon, celkem 600 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky). Právní zástupce prokázal soudu, že je plátcem DPH, a proto se částka zvyšuje o 1 428 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 9. listopadu 2022

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Veberová Petra